

Nr 554

Av herr **Senander m. fl.**, om ökat anslag till bidrag till hamnar och farleder.

I Kungl. Maj:ts proposition under tionde huvudtiteln punkt 68 (21. Bidrag till hamnar och farleder) föreslås att anslaget, som för innevarande budgetår utgör 3 000 000 kronor, för nästa budgetår sänkes till 2 000 000 kronor. 1944 års hamnutredning har beräknat det årliga behovet intill år 1960 för om- och utbyggnad av landets handelshamnar till lågt räknat fem miljoner kronor. Då emellertid utredningens beräkningar grundade sig på prisläget år 1949 skulle detta belopp nu behöva uppräknas med 60 à 70 procent.

Det är sålunda med hänsyn till behovet en kraftig sänkning som företagits. Enbart till färdigställandet av pågående utbyggnad av hamnarna i Uddevalla och Lysekil erfordras ytterligare en miljon kronor. Till andra hamnbyggnader föreligger ansökningar om statsbidrag för en byggnadskostnad av ca 22 miljoner kronor.

Den enda motivering departementschefen anför är den sedvanliga hänvisningen till nödvändigheten att iakttaga återhållsamhet med utgifter för nya investeringar.

Det förefaller emellertid som om en sänkning av ifrågavarande anslag jämväl är ett led i de under senare år alltmera framträdande strävandena från statens sida att övervältra kostnader som borde åvila staten på kommunerna. Här gäller det en utbyggnad av våra handelshamnar, vilket måste vara ett statligt intresse i lika hög grad som ett kommunalt. Om våra hamnar med framgång skall kunna hävda sig i konkurrensen med näraliggande utländska hamnar, inte minst de västtyska och danska, så måste de följa med i den tekniska utvecklingen och säkra en god service. Att under sådana förhållanden vifta bort ansökningar om statsbidrag, till och med för redan påbörjade moderniseringar eller utbyggnader, med hänvisningen till det ekonomiska läget betyder i realiteten ingenting annat än att staten anser att kommunerna själva bör få bära bördan eller ge upp sina planer. Klart är emellertid att kommunerna icke förmår klara ekonomiseringen, då ju statsmakterna genom sin räntepolitik och sina kreditrestriktioner alltmera försvårar för kommunerna att finansiera t. o. m. de mest trängande behov.

Med anledning härav hemställas,

att riksdagen måtte besluta höja det av Kungl. Maj:t under angivna punkt föreslagna anslaget till 3 000 000 kronor.

Stockholm i januari 1956

K. Senander

Helmer Holmberg

Gerda Nilsson